

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Incipiens ab Anno Domini D.XVIII. perducitur vsque ad Annum D.XC.
nempe ab Anno primo Iustini Senioris, vsque ad quintum Mauritij Augusti.
Complectitur annos LXXIII.

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 520. Hormisdæ. Pap. Annus 7. Ivstini Imp. 3. Theodorici
Reg. 28.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14926

CXLIV.

Ducono, pergit enim ita Eugrius: Quia negotium datum fuit irenes, qui magistratum quondam Antiochia in Oriente id tempore administravit. Confirmat quoque Severus ipse, supplex ei roganda irenes commisit, in litteris, quae scripsi ad Antiochenos; modumque fuga sua exponit: in quibus quoque ireneum per se ipsum vocat comitum, tamque diligentissime observasse ait, ne servitus evolaret.

a Eugri. lib. 4. cap. 1.

Sunt qui dicunt, Vitalianum Magistrum militum, de quo sepe superius (ad idem tempus videtur maxime auctoritate & gratia apud Iustinum valere) linguam suam id eo postulasse, quod Severum in sui concilio proloca & contumaciam in vocaretur. Ex sua vero Episcopalis sede fugit Garpianensis, quem Latini Septembrem vocant, anno quingentesimo sexagesimo septimo post mortem viri Antiochia impetitum, est hic praefatus annus ex eiusdem auctoris sententia, dum agens de Iustini Imperatoris ingressu, numerat a quingente simum sexagesimum sextum Antiochie nominis annum, ac proinde ubi dicitur primo Iustini anno factum, consistit ipsius quidem exactam numeratam annum, cum ipsius sententia liqueat id accidisse secundo ipsius Principis inchoato. Subdit vero idem Eugrius: In eadem sedem suscepit Iustinus: cui dabantur mandata, ut Concilium Chalcedonense palam predicaret. Qui sua sponte decediunt Antiochia, certo iam vixit carsi confecto, commune vniuersae carnis iter ingrediunt. Hec Eugrius, ex quo alii eadem acceptum.

CXLV.

b Liberat. in Brentar. c. 19. item 2. c. 14. iulianus et iulius. r. 17. p. 170. vntalex. and.

Mandatum erat Imperatoris, ut qui praedicare renuerunt Chalcedonense Concilium, & suis sedibus perlererunt. Ante Severum autem eiusdem Iustini Imperatoris damnatum, eadem ex causa eiecitur fuisse Iulianum Episcopum Alicantensem, Liberatum vero Diakonum agens, & de Severi fuga narrat his verbis: Lam enim ab ipso Imperatore Iulianus Alicantensem Episcopum pro eadem sententia Synodo, eo quod eam non receperet, pulsus fuerat sede. Quod sciam Severus, & praesidem quid sit nominaret, clam nocte descendit Seleuciam, & nauem conueniens, fugit Alexandriam, ad quam civitatem & Iulianus fugerat. Hec Liberatus.

CXLVI.

Miserandus etiam tyris ecclesiarum alexand.

Potro idem nefandissimi heretici Alexandriam fugientes, inueniunt ibi defunctum suum ipsorum collegam imperialis Diocorum Ianuicem, cum iam annos tres sedem illam occupasset; subrogatumque in locum eius ab hereticis Timotheum, aequo hereticum, a quo ambo suscepti sunt. Haud enim eo itatu res erant Alexandrinae, ut eis sine alio Iustino Imperator facile mederi possent, populo ipso pariter cum suis Episcopis in haere simul capto deducto, cui pariter etiam magno cum vite discrimine parati essent. Illud namque cuius animis infuserant seductores, Chalcedonense Concilium suum Nestorianorum conventum, ab eo quod destrui quocumque; ipsorum Pater sanctus Cyrillus contra Nestorianam haeresim conceperat: Sed & Seniore Diocorum ipsorum Antistitem, & non alium quam Cyrilli huiuscemodi dolosis artibus, calumniis, atque mendacijs exercandi inopulentes illi populum adeo demerantur, ut plane se obsequium praestare Deo putarent, si adversus fidem Catholicam fortes immobilisque consisterent, & eam vite dispudio oppugnant. Sic quoque defensione impultantis populi, qui illuc confugerant heretici, securi degere videbantur: magno namque periculo ab Imperatoribus perturbati Alexandriacos, exempla plurima doceret.

CXLVII.

Novae res risis ortae in aegypto.

Sed quod non nouum portentum his diebus talium commercio Aegyptus prodidit, audi a Liberato Diacono: Sub isto, inquit, Timotheo de corruptibili & incorruptibili apostolice ecclesiam quasto nota est hoc modo: Requisitum quidam monachus Severum, quid oporteret dicere, Corpus Domini nostri Iesu Christi corruptibile, an incorruptibile, ille respondit, sanctos Patres corruptibile illud dixisse. Hec audientes quidam Alexandrinorum, cum requisissent Iustinum in alio loco salentem, quid ipse diceret de eadem questione: ille dixit, sanctos Patres doctrina dicitur, Horum itaque singuli statuere proprium responsum, valentes, scripserunt libros adversus

reuerentem: qui veniens in multitudine civitatis: & est hanc illam dixerunt, & alios quidem severum corruptibile appellari, verum incorruptibilitatem asserentes Phantasiarum Timotheo in vero magis sententiam Severi secuti sunt. Cui com dicitur Theophilus diaconum eum: Si corpore Christi corruptibile est, debemus eum dicere, & aliqui ignorasse fuisse de Lazaro. Hoc Timotheo negant ducendum: & eum committunt Theophilus discipulo, & hinc fecerit, & ab ipso dicitur in Aegypto Theophilus huculique Liberatos: Ita plene accidere conuictus, ut deciantes semel à recto tramite fidei Orthodoxae, per errorum abrupta ferantur infelices heretici inter se ipsos sententiam contrariorum dicitur, cum cuiusque librum esse vident quicquid velle asserere: qui & pruriginis gloriatur exagari, nonnunquam semper quod excogitare laborant, ex quo nouum nanciscuntur de fidei primatum dedignant heretici simpliciter nominari, & veluti Gregales milites dicit, appetentes nomen heretice. Agit de eisdem Leonius Scholasticus de reliqua autem, quae ad haec spectant, fatis dicentur locis.

IESVS CHRISTI ANNUS 520. NORMISDA PAP. IVSTINI IMP. 3. THEODORICI REG. 28. ANNUS 7.

Quingentesimus et vigesimus Christi annus Rutilico & Vitaliano Consulibus signatus habetur, quorum Rutilicus in Occidente, Vitalianus vero in Oriente creatus est, sed infelicis exitu: suo enim, Consulatus suum consignavit interitum; de quo ita Marcellinus Comes in Chronicis: Vitalianus imperii consulatum sui seipsum, decessisset vniuersibus confessus in Palatia, cum Cleliano & Paulo satellitibus inuicem pugnans est. In hoc potius de potto cinio Euychanis monarchis praefato aduersus Apostolicam Sedem legatos, vt anno Imperatoris fuit datum est: quod enim & ipse genere Scythia ellet, atque affinis Leonio Seythe monacho, fuit isdem Scythiae monarchis aduersus ipsos Apostolicam Sedem legatos. De eiusdem interitu agens Eugrius, sic ait: Consulatum, cum in Palatio versaretur in porta quadam post aulam positam, per dolam casum occubuit: haecque panas profecerunt, que tam inmensa fuerat contra Imperium Romanum conficienda, per seipsum hic, & ipse plane alludens ad res ab eo gestas contra Anastasium Imperatorem: pro quibus sane summa laude dignus habendus erant, si que fecit, non repugnandi animo, sed recte religionis inimici praestitisset, vt superius de monstratum est: vt plane laeis perspicue fuerit patefactum, recte fecta si illa careant intentione, minime fore consequi rectum finem, sed de his satis.

Quod ad res Ecclesiasticas spectat: eadem ipsa, que ante annum a Iustino Imperatore cepta sunt Constantinopoli de restituenda pace atque concordia Orientalis Ecclesiae, ab eodem, vt ad optatum finem vbique perducerentur, insatigabili studio laboratum est, prout scripte ab eo hoc anno ad Hormisdam Romanum Pontificem epistolae docent, de quibus singulis ordine temporis agendum. Cum igitur qui extra Ecclesiam haecrens in castris hostibus multarent Episcopi, ad vnitatem Catholicam Ecclesiae se velle redire significarent, libellos obtulerunt ipsi Iustino Imperatori, perentes, vt de his, que ad fidem spectant, quaestiones aliquae soluerentur, eie quis dubitationis serupulis eorum mentibus insisteret. His acceptis Imperator probe sciens non esse sacrarium Principum de fide soluere quaestiones, sed primariis, qui Ecclesiae Catholicae praesideret Anathematis, eadem ad Hormisdam Papam soluenda misit, has ad eum litteras scribens, mensis Ianuarii: In Iustino Augusti Normisdae Papae. Quanto flagrantius studio pro colligendis concordiae satisfactis Ecclesiae, iam dudum nec palam seuisse desponsatum: qui & ab inuente nostro Imperio sanctissimum vestram aduocandam duximus, quo certis diregret; vt inuenerit eorum tenuitiam

Iustinus Augusti Normisdae Papae. Quanto flagrantius studio pro colligendis concordiae satisfactis Ecclesiae, iam dudum nec palam seuisse desponsatum: qui & ab inuente nostro Imperio sanctissimum vestram aduocandam duximus, quo certis diregret; vt inuenerit eorum tenuitiam

HARTECIUM

à Leon. de ioh. ab. 5.

L

VITALIANUS CONSUL

à Eugri. lib. 4. c. 7.

II. IVSTINUS IMP. QUINTESTINIUS DE FIDE REBEL. AD HORMISD.

F. EXCERPT. INTER LITTERAS FIRMAS PAPAE IVSTINI. CAP. 1. 2. 3.

III. IVSTINUS AD HORMISDAM EPISCOPO. RYM Q. 2. SECTION. 218.

[Marginal notes and text on the right page, including references to ecclesiastical figures and events.]

mensuram appoluit contentam, cogitaram, & profere
fluentem dum videlicet primam litteras ad Romanum
Pontificem vna cum fidelis professione misit, atque
post haec tres legatos quibus non alia suas posteriores
litteras tantum addidit, sed & Synodo collecta Con-
stantinopolitana Synodalem epistolam per eodem legatos
dari voluit, quibus etiam de minera inuit ad eundem
Hormisdam Pontificem referenda. Sed nequam de
bis agamus, quae tardius datae, non nisi mense Septem-
bris ad Hormisdam sunt acceptae: de rebus gettis a Posses-
sore Africano Episcopo Constantinopolitane degente (de
quo superiori sermo mentio facta est) de quo oborta
Constantinopolitana controvērsia, quae ad Romanum Pon-
tificem ab ipso Possessore scripta sunt per Inocentium 4.
acomum ad hoc misit, videamus. Ex more enim, de
questionibus ad Catholicam fidem spectantibus, non
alium quemquam, nisi quem praesideret sciret in Ecce-
lesia Catholica magistrum, Possessor cogulandum putat;
quod & ipse suis litteris proficitur, quarum ita se
habet in scripto a.

*Domino beatissimo & ineffabili mirabili & in Christi
gratia prosperando papa Hormysda Possessor Episcopo in Domino
aeternam salutem.*

*Deceat & expollet ad capitulum tuum medicamentum, quod
egit de sanitate membrorum. Quis enim maiorem cura solue-
rit solitudinem gerit, aut a quo magis nutantem fidei stabilitate
expellenda, quam ab eis Sedi praeside, cuius primus a Christi-
tate vultus est: Tu es Petrus, & super hanc Petram aedifica-
bit Ecclesiam meam? Arbitror vestram beatitudinem non late-
re, quantum in Constantinopolitana vna Ecclesia laboris insidit,
& ad marem veteris moris in sanctum vulnus iterum quod
irrupte, quod obdolum creditur curat. Quamvis ista
foerint, satis est demonstratum, nempe complures illic
extare qui sanes Sythas monachis, per cunctulos hinc
tenere resisteret: consubinet Eui ychiapam haec testim
autem Theopascivam blasphemiam, qua eracem diuini-
tatis conentur inferre. Sed praeter haec, quantum re-
tensibilem contentio esset oborta, idem Possessor ver-
bis istis significat, cum pergit.*

*Vnde cum quorundam fratrum animus de codice Faustini
in Gallia Regine civitate Episcopi, qui de diversis
tibus & frequentibus de gratia Dei diversis vna est disputare, in
hanculion monasterio, alii (ut se habeat humana studia in
contrarium tenentibus, et ne crediderunt de hoc ambiguo con-
sulendum. Dixi quidem, esse qua ad tractatum pro capiti pro-
prie ingenij disputantur, non ut canonica recipi, aut ad Synodali
non viciem pro lege servari? sed habere nos certa scilicet, qua
veteri hoc vel nova conscripta, & generalium Patrum sunt de-
creta iudicio ad iudicamentum fidei, ac religionis integram fir-
mitatem: haec autem, qua Antiqua diversis conscripserunt, pro
qualitate sui sine praesentibus iudicari confere.*

*Sed cum haec quantum in eorum frequentis possessione per-
sensus magis ea excusatio videretur: vel pro eorum prece,
vel pro obsequio occasione reddendi apostolici vestro, per In-
nocentium meum praesumpti apices paravit, mea rogere-
res, quibus principaliter orationum vestrarum munus ex-
poscens, quibus, ut consules quid de praesenti auctoritate dicitur vi-
deatur, auctoritate Apostolica responsum agnoscat: maxima
quod si quae vestri Magistri multum Vitalianus & In-
nocentium praecipue super hac rescripto beatitudinis vestrae simi-
liter informari desiderat, haec de oborta de libris Faustini
questionibus Possessor. Ad haec insuper cum iam proban-
dum misisset ad eundem Pontificem scriptum cōmēn-
tatum in epistolis Pauli Apostoli, quod scire eas tan-
tum recipi ab Ecclesia Catholica interpretationes pluri-
mum scripsit, quas Apostolicae Sedis iudicium comper-
tisset: Idem Possessor ad finem epistolae ista habet:
Codicem quoque tractatum * ante hac dixeris meminimus, con-
tinentem beati Pauli Apostoli epistolam explanationes, pro
quo rescripto gratulatur non meris: quod simili prece deponitur
protergatibus beatitudinis vestrae comperimus responsum me-
reac scripsit. Aucta decimo quinto Kalendas Augusti, Insuper
V. C. Consule. quando tuem data fuerit, non apparet,
quod tunc mentione, quae in ea fit, Vitaliani scriptum el-*

se putamus hoc anno, ante tamen quam illi peremer-
neclonem de medio tolleretur, quem in fine mensis lu-
li, vel Augusti initio casum esse, quae dicta sunt superius
dezent.

Has accipiens a Possessore Episcopo litteras per In-
nocentium 4. comum Hormisdam Paps, quod nonne quae im-
mō occasione videtur alicuius scissionis in Orientem im-
minere periculum, respondere minime praetermissi,
Ioh. Augusti retinens ad Possessorem epistolam: qua
etiam, quod satis sciret ob Sythas Romanos profectos
monachos repulso a legatis, nonne controuersia causa
Constantinopolitanam Ecclesiam (quod & Possessor
iple scriptus dicitur) de rectorum insidias laborare;
perinque omnium post deplorata praesentia mala, idem
Hormisda de his, quae cum illis tractanda erant, voluit
per eundem Possessorem Orientalibus innotescere.
Porro de huius certa fide epistolae, quae ab ipso ad ad-
fatis monachis Sythas in controuersiam deducit &
negatur Hormisdam esse scimus, & quod valde per eam
perthingeretur, agemus in fine ipsius: modo ipsa hic
integra reddenda erit, quae sic se habet a.

Hormysda Possessori Episcopo.

*Sicut rationis congruat, ut possunt amplexeris, ita par est,
responderet consilio: quia ipse impellit in errorem, qui non in-
ferre ignorantem: nec quocumque apium est studio religionis,
quam inguistio veritatis: quando facilius deum ritat, qui
iter, per quod gradus rogat. Sed principatum responsum de-
curram de his, quae dilectio tua perspicuitate, aggrotat: sicut in
littera tua fides tua me iustas inuenissis, et me, cuius colore fac-
tus, redimam in illis partibus insidialium peruersitatem vi-
gere insidiat. Dignissimum dicitur, qui delecta Deo certa contrister,
me enim et apud eos lapsu inlamentabili, quibus est igniculus
charitatis: qui vnum spirituum vnum velum est salu inuocant
causam. Sed non est ignota Ecclesia Dei de huiusmodi pro-
cessibus insidiosa tempestas: & quantum relictum sui quicun-
calibus inuocata pessima, rari tamen inpergentium studiis
laborat veritate turbidum. Nam vnde est Calandis vox Pro-
phetae, qui ipse Ecclesiam peruenit, spiritus, quo impelleretur,
atque dicit: Sape, inquit, exponerent me a monitione me-
tatem non paruerunt mihi? Cetero uero, sed in nihil ex-
labant: Adus in arca sumus, mixta sunt fundamenta eius pe-
nuntiant boni confortio malorum, sed ipsi flamma non ne-
cessaria, & patet a suis bonis tractam probat: si in ter-
num non est ipse peruenit? Nos sic deest inflare? vestigiis: proficiamus in-
ter aduersantes proprii boni, si errorem non inuocantur ali-
quo, probat enim virtutis suae validum robur, qui cum impellatur,
non mouetur.*

*Ubi non variis tentationis anhelis? Quales per hunc se-
gem annum quorundam Sytharum, qui monachos pro se ser-
bant specie, non veritate, professione, non opere, sed uelut
caliditate veritatis, & job religionis obsequio famulantes odii
sui venena peruenit, studeat eos ab interno vulnere uocis
caliditate patientis moderari sanare, & Pauli & moxita non ta-
centes: Noluerunt conuolere: adhibuit enim videri, nisi ad
substantiam uiderentur. Sed quando videri, quod videri pe-
netrant, emittitur? Quando corda male sibi credula veritatis
et temperant insinuat? Quando indolis obedientiae huma-
nitatem ignominiosus sui uallata superbia? Quando acquirunt pa-
trici conuenientiam studij affecti, sola certamina amantes de-
ligent captare, & mandata negligere? Nuncquam apud eos
charitatis nono commotulata praecipio, nunquam patet Domi-
nicis rebella huiusmodi, vna peruenit aui a propolis, rationi uelle
imperare, non credere; contemptores auctoritatum veterum,
nonarum cupidi quoslibet, solam putantes scientia rectam
viam, quolibet obsequio facilitate sententiam: consueque tur-
bulati, ut ad arbitrium suum utrinque Orbis potentes in-
claudum esse iudicium: nec in numero Iudeorum deputantes se
quas traditionis paternae, si sua viderit uelle nolle ser-
uare & doceri crimine serere, obsecratum uenit componere,
integrum Ecclesiae corpus odij, seditionis insinuat, inuadit
causam, & pro obedientia, qua in uerbis principatum re-
gularum etiam disciplina, oblationem peruenit amare in-
petio.*

Non illis potuimus monitis, non in auctoritate, non auctori-

XII.

XIII.

XIV.

XV.

XVI.

XVII.

XVIII.

XIX.

XX.

XXI.

XXII.

XXIII.

XXIV.

XXV.

XXVI.

XXVII.

XXVIII.

mentum in appoluit contentam, cogitaram, & profere
fluentem dum videlicet primam litteras ad Romanum
Pontificem vna cum fidelis professione misit, atque
post haec tres legatos quibus non alia suas posteriores
litteras tantum addidit, sed & Synodo collecta Con-
stantinopolitana Synodalem epistolam per eodem legatos
dari voluit, quibus etiam de minera inuit ad eundem
Hormisdam Pontificem referenda. Sed nequam de
bis agamus, quae tardius datae, non nisi mense Septem-
bris ad Hormisdam sunt acceptae: de rebus gettis a Posses-
sore Africano Episcopo Constantinopolitane degente (de
quo superiori sermo mentio facta est) de quo oborta
Constantinopolitana controvērsia, quae ad Romanum Pon-
tificem ab ipso Possessore scripta sunt per Inocentium 4.
acomum ad hoc misit, videamus. Ex more enim, de
questionibus ad Catholicam fidem spectantibus, non
alium quemquam, nisi quem praesideret sciret in Ecce-
lesia Catholica magistrum, Possessor cogulandum putat;
quod & ipse suis litteris proficitur, quarum ita se
habet in scripto a.

*Domino beatissimo & ineffabili mirabili & in Christi
gratia prosperando papa Hormysda Possessor Episcopo in Domino
aeternam salutem.*

*Deceat & expollet ad capitulum tuum medicamentum, quod
egit de sanitate membrorum. Quis enim maiorem cura solue-
rit solitudinem gerit, aut a quo magis nutantem fidei stabilitate
expellenda, quam ab eis Sedi praeside, cuius primus a Christi-
tate vultus est: Tu es Petrus, & super hanc Petram aedifica-
bit Ecclesiam meam? Arbitror vestram beatitudinem non late-
re, quantum in Constantinopolitana vna Ecclesia laboris insidit,
& ad marem veteris moris in sanctum vulnus iterum quod
irrupte, quod obdolum creditur curat. Quamvis ista
foerint, satis est demonstratum, nempe complures illic
extare qui sanes Sythas monachis, per cunctulos hinc
tenere resisteret: consubinet Eui ychiapam haec testim
autem Theopascivam blasphemiam, qua eracem diuini-
tatis conentur inferre. Sed praeter haec, quantum re-
tensibilem contentio esset oborta, idem Possessor ver-
bis istis significat, cum pergit.*

*Vnde cum quorundam fratrum animus de codice Faustini
in Gallia Regine civitate Episcopi, qui de diversis
tibus & frequentibus de gratia Dei diversis vna est disputare, in
hanculion monasterio, alii (ut se habeat humana studia in
contrarium tenentibus, et ne crediderunt de hoc ambiguo con-
sulendum. Dixi quidem, esse qua ad tractatum pro capiti pro-
prie ingenij disputantur, non ut canonica recipi, aut ad Synodali
non viciem pro lege servari? sed habere nos certa scilicet, qua
veteri hoc vel nova conscripta, & generalium Patrum sunt de-
creta iudicio ad iudicamentum fidei, ac religionis integram fir-
mitatem: haec autem, qua Antiqua diversis conscripserunt, pro
qualitate sui sine praesentibus iudicari confere.*

*Sed cum haec quantum in eorum frequentis possessione per-
sensus magis ea excusatio videretur: vel pro eorum prece,
vel pro obsequio occasione reddendi apostolici vestro, per In-
nocentium meum praesumpti apices paravit, mea rogere-
res, quibus principaliter orationum vestrarum munus ex-
poscens, quibus, ut consules quid de praesenti auctoritate dicitur vi-
deatur, auctoritate Apostolica responsum agnoscat: maxima
quod si quae vestri Magistri multum Vitalianus & In-
nocentium praecipue super hac rescripto beatitudinis vestrae simi-
liter informari desiderat, haec de oborta de libris Faustini
questionibus Possessor. Ad haec insuper cum iam proban-
dum misisset ad eundem Pontificem scriptum cōmēn-
tatum in epistolis Pauli Apostoli, quod scire eas tan-
tum recipi ab Ecclesia Catholica interpretationes pluri-
mum scripsit, quas Apostolicae Sedis iudicium comper-
tisset: Idem Possessor ad finem epistolae ista habet:
Codicem quoque tractatum * ante hac dixeris meminimus, con-
tinentem beati Pauli Apostoli epistolam explanationes, pro
quo rescripto gratulatur non meris: quod simili prece deponitur
protergatibus beatitudinis vestrae comperimus responsum me-
reac scripsit. Aucta decimo quinto Kalendas Augusti, Insuper
V. C. Consule. quando tuem data fuerit, non apparet,
quod tunc mentione, quae in ea fit, Vitaliani scriptum el-*

XII.

XIII.

XIV.

XV.

XVI.

XVII.

XVIII.

XIX.

XX.

XXI.

XXII.

XXIII.

XXIV.

XXV.

XXVI.

XXVII.

XXVIII.

Ecclesiastici.

lata temporibus. In publicum que proferre conueniunt, ad conuentionem spiritu uera dogma erant statim inuoluntate: et nihil aliud populo conuoluntate scribitur, per diaboli femina ne- fanda. Tanta autem illorum dissensionem & discordiam conuenit, tanta est laetitia Dei heretico conuenit est uisus. Dissensio- nis per quam elatus Dei heretico conuenit est uisus. Dissensio- nis per quam elatus Dei heretico conuenit est uisus. Dissensio- nis per quam elatus Dei heretico conuenit est uisus.

rent contentiosum funem trahere, & refractarium fly- lum exerere. Ex quibus intelligas, in quam profundio- rem fontem prolapsi sepolti iaceant: infelices heretici nostri temporis, qui palam publiceque clamorosa contra- ditione: & obstinata auerfione exagitare studentes Ro- manos Pontifices, peccatum & suum ut Sodoma pradi- cant. Ceterum quod ad presentium monachorum ne- gationem spectat: etiam modestis uelamentum quod- dam habuisse uideri possunt mendaces tamen penitus cognoscuntur. Intelliget haec perspicue, qui reliquis om- nes Hormisdæ Papæ epistolas ea in causa, eodemque ar- gumento datas perlegerit, & que ab eodem sequenti anno scriptæ reperiantur, ut plane nulla sit ratio negan- di hanc epistolam esse Hormisdæ, alias uero eodem argu- mento ab ipso conscriptas esse ipsius asserere, cum sicut illis, ita & illis litteris idem monachi perstringantur. Ex connectione igitur & compaginatione rerum gestarum, sententiarum atque uerborum proprietate, ex stylo & a- ctus pluribus signis, esse Hormisdæ, unusquisque expendens cuncta, probe cognoscat: Ili tamen id negauerunt, qui scripta Maxentii sumtaxat legentes, & iudicantes secundum illi ipsam esse Catholicum ueluti pterito reser- uatur ad excusandum Hormidam, ne Orthodoxorum insecutor argui possit. Verum cum iudicationem de- tegunt impostorum, in contrarium sententiam citato cuius eodem pedibus ituros non dubitamus.

XXIIII. *Præterea sunt uerba, extra quod quodlibet fabrica sicut supra scripta est: super illud quod supra adfertur, sine uisita, sine uisita, sine uisita. Præterea sunt uerba, extra quod quodlibet fabrica sicut supra scripta est: super illud quod supra adfertur, sine uisita, sine uisita, sine uisita.*

Sed & que candidum patietur, qui legens eiusdem Maxentij pro monachis Scythæ responsionem uoluntibus, que ab eo dicitur, certam fidem a sibi habendam esse poterit. At quis in his existimat uel ex hoc ipse esse credendum (qui uirano superiori uisimus) cum non essent, le monachos, monachorumque patres esse profiterentur? quidue etiam ut persuaderent Catholicis esse esse Catholicos, pro ratione temporis & personarum, fidei formulas habere diuersas? qui in ipse mendacia aperte esse locuti, ex illis Hormisdæ epistolis conuincuntur? Cuius esse fidei eos putas, qui illidem suis scriptis calumniati sunt Dioscorum Apostolicæ Sedis legatum esse Nestorianum? qui & eundem Possessorum consu- lentem Apostolicam Sedem patret hereticum nomi- nant in eadem responsione Maxentij? Quam etiam turpiter idem Maxentius auctorem epistolæ ad Posses- sorem hereticum fuisse mentitur? At quam manifesta illa calumnia est, qua notam eisdem inuit Hormisdæ, quasi deprauiatus à Dioscoro, negare Christum unum de S. Trinitate, cum scripta ipsius eadem Hormisdæ, in quibus legitur expresse huius mendacii confutatio?

XXV. *Non improbe ueneranda Patrum sapientia sicuti possertat, que est Catholicæ doctrinæ, deservi; cetera liberrime ex- aminari in auctoritate respicienda, S. Spiritu influente, quibus in apostolica sua lectio inuoluntate, non quod adhibitione sua scripta conuenit, sed quod uoluptas sua uisitat, affert. Quod ergo in Maxentio opus erat, extra constitutus Ec- clesiasticum pariter questionem, & de his que habentur di- ctis, quod illi non sint, moueri certaminem, cum Christiana, & diuina libris, & Synodali præceptis, & Patrum regu- laribus institutis salubri & inuoluntate uisita * limitetur, inuoluntate inuoluntate energia Hormisdæ, alludens ipse qui sem ad conuentionem Gelasij Papæ hinc; Romanæ Syno- di quorundam decreta scripta ipsius Fauuli reiecta sunt in- tra apostolica. Sed subdit: De actibus tamen hinc & gra- tia Dei, quod Romana hoc est Catholicæ) sequatur & assen- dit uisita, hinc in uisita uisita uisita, & maxime ad illorum & prosperum, post uisita tamen in scriptis uisita- tis expresse uisita conuenit: que si tibi desunt, & de- cessant uisita, desinat tamen: quamquam qui diligenter Apostoli- ca uisita, quod sequi debet, euidenter cognoscat, data uisita- tis hinc, habentis Hormidæ Papæ ad P. C. illorum Episcoporum uisita epistola, licet ut adque hinc questi sunt eadem uisita Encephalica longatque per prouincias fue- rit divulgata.*

Sed & quam monstruosam mendacium, quod ead- em responsione Maxentius testetur, eundem Diosco- rum Apostolicæ Sedis legatum, & alios ead. in cum eo sentientes sic dicere, Christum unum esse personam in Trinitate, ut non fateri uelint ipsum Christum esse Deū Verbum, sed æqui uoce intelligere eos uocem persone non pro supposito, sine substitute uita, sed quæ nempiam alie- rum & præteritam appellare personam? quam enim id longe longius, atque longissime dicam, abhorreat à Dioscoro legati scriptis & Hormisdæ, cuius ille loqueba- tur ore, omnes, que ipsorum reperiantur epistolæ, claman- tur. Denum uero quam patens illud esse mendacium dicas, dum idem Maxentius in eadem responsione fugi- llat Hormisdam Pontificem, dicens aliquid hinc ipsi esse passum, cum antequam Dioscorus legatus Romanæ rediret, ne argui possit à monachis, eos expe- lerit per Defensores ab Uibe, ob id notam inuents Hor- midæ conuenit hereticæ cum Dioscoro præuatis, quem proclamatur aperte esse Nestorianum hereticum: quam, inquam, patens, putens, impudentis mendacium, id sit, litteræ Hormisdæ datæ anno superiori signi- ficant quibus tradit eos abire iussos, statim ut Romanæ vene- rant; sed ipsos recitantes ob uisita periculi, noluisse Hor- midam eos uolenter expelli, sed retinuisse: immo ipsi- tentantibus postea fugam arripere, eisdem monachis impedimento fuisse, ne fugerent, & uisita legatorum ut expectarent, custodiri eos iussisse. Quam longe igitur

XXVI. *Cum uero hinc litteris pertergeri uehementer sen- tissent Scythæ monachi, ex his, qui uidebantur esse dis- sertor, laudes cognomeno Maxentius aduersus eam- dem epistolam scripsit apostolicam, in qua uisita uisita- tis hinc conuenit facultatem, Hormidæ esse nega- re epistolam, ab aduersa uis eius nomine scriptam afir- mams. Non enim eo protergerit atque protergerit uisita- tant illi, ut contra epistolam Romanæ Pontificis uide-*

27. 263.

XXIII. DE RESPON- SIONE MA- XENTII MENDACII REFERTA.

CALPURNIA MONSTRUM S. MAXEN- TII.

XXIV.

Hormisdæ epist. 63.

XXV. a Hormisd. epist. 64. DETEON PVX IMPV. PVX MARSHII.

b Hormisd. epist. 36.

XXVI.

XXVII. ANSVATA CO. CHEVSI.

XXVIII. DE RESE. TV LBIA. TOBEM. c. Hormisd. epist. 64.

d Extant a. v. epist. Hormisd.

XXIX.

proculque ab it. v. ipsi (et dicentia) e. puli fuerint, qui ne fugerent, ab Hormisd. iusti sunt. custodit: Sed fugerunt vique postea, cum liberiores diti illi, ea abusi licentia, publicis in publicis locis scriptas conelationes affixerit.

Sed audite: un hac omnia verb's Hormisd. testat: arque primum repetam, quia ad Iustinianum anno superiori scripserit idem Hormisd. Papa, cuius hac sunt verba: Significantes s. ybas monachos allegasse plurimos, quos velin quere indulsissim non possimus; sed legatorum nostrorum. Deo iure seculum aduertum: pro quare eosdem monachos in v'ris credimus reinendos, &c. & ad legatos Apollin. c. s. Constantinopoli commorantes quae idem scripserit, licet recitata superius, hic repetenda necessario docimus ad conanendum balatronum impudentiam solis fici: turpem nuditatem obterege frustra conantium, dum ait b: Cum nolent sustinere vestra dilectionis aduentum & obseruationum moras si diuerge ferre non possent: tentauerunt clam de v'ris discedere, quos nos faciemus saluimus custodari: et cum reuerti, deo propitio, fuerint, totum error rationabilibus adhortationibus corrigatur. hac Hormisd. quibus perspicue videt, quantum a vero abist, vt (quod Maxentius iactat) puli fuerint: cum ne fugam caperent, eos Pontificis sollicitus custodiri preceperit. Facium vero postea est, vt iam propinquante legatorum Romam reditu, cause distitit homines illi, huc latenti ipsorum aspectum, quos Nestorianae haeresis audaciter opportunitatem temporis nacti, conelationibus publice affixis auferunt. Conelationes autem illas, quae ab ipsis Scythis monachis in publicis locis affixae fuerunt, haec alias ab ipsis fuisse putamus & docent acta thematibus, quae in ipsis omnium ore loquentis Maxenti scriptis adhuc exant.

At quae tanta temeritas atque prociacia & probris efrenis audacia (rogo haec diligenter expendite) pseudo-monachorum itorom fuit, vt cum a sacrosancto Concilio Chalcedonensi verti sunt monachi de fide disserteret, illi eisdem Concilio in omnibus hostes & refracta non solum de fide anti fuerint disputare, sed & de his quae ad eam pertinent sententiam ferre, inferreque contra: cenobis anathema? Vidistis pro monstro Maxentium monachum se fingentem, ad p'ntefecentem Catholicam fidem hacten. cum perinde ac in Pontifice Sed locatum, Obiit vniuerso de fide sancire leges, & inuenerunt in eos quosque anathematis sententias ferre.

Si haec igitur paulo: caritatis a doctissimo atque maxime pio viro Ioanne Cochlezo perueiligata cognitaque fuissent, nequaquam Maxentium inter Catholicos & defensores Catholice veritatis connumerasset, nec improbabiliter ex eius sententia epistolam ad Possessorem tanquam ab aliquo haeretico Hormisd. nomine scriptam, quae vere pia & ab eodem Pontifice scripta monstratur. Sed excusandus vir fama celebris, quod carens citatis Hormisd. epistolis, & aliorum ad ipsum datis, quae ad praesens vsque tempus latuerant in bibliothecis, ab dactis s'is, & oblitae veritate, haud facultatem habere potuit cuncta ex aet'nis disqui tendi.

Interea temporis, cum hanc ad Possessorem Hormisd. Papa epistolam scriberet, cum monachi Scythae iam (vt dictum est.) fugam arripissent, Apostolicae Sedis legem Constantinopoli Romam tenerit fuisse: extant enim ipsius Hormisd. litterae ad Iulium, Iulianum Imperatores ad Hormisd. datae ipsi legatis dicendis tribus, satis indicant, in quibus idem Imperator iustipsum commendatione hac in fine habet d. in praesentibus vobis redemptis v'ris religiosissimis, tam appellandam vestram reuerentiam credidimus, quam commendandam, vt suis orationibus pro v'ro v'ro v'ro v'ro, pro quo in calumini statu reip'nd. Data septimo Id. Julij, Constantinopoli, Vitabano & Basilio VV. CC. Consistibus.

Interea autem dum Romae haec agerentur, Epiphanius Constantinopolitanus Episcopus memor officii, quod iure debitum habeo (vt videmus) suis litteris Hormisda Papa exigebat, nimirum vt litteras & legationem ex mote de sua ordinatione certior redderet ipsum Romanum Pontificem, vt umquo (vt dictum est superius) diligenter impleret: atque primum omnium has obsequi plenas litteras dedit ad ipsum Hormisd. Papam, quibus se dotuit esse Catholicum e.

Sacrosancti ad beatissimum Dominum fratris & comministri-vari Hormisd. Episcopi in Domino salutem.

Deum, qui in alto habitat, & humilia respicit, & omnia pro salute hominum assuetat promidet, pro sua bonitate & misericordia meam respexit paruitatem, & post obitum sanctae memoriae quondam Archiepiscopi & Patriarchae Ioannae Sedem sacrosanctam sanctae Ecclesiae Catholicae regis vobis mihi conferre dignatus est, sententia & electione Christianissimi & iustissimi Principis nostri Iustini, & ipsius Regis, quae et ad omne studium communitati duntaxat sequentibusque corum: hu. quibus est bona conuersatio, & qui regis honoribus sunt sublimiores, simul & sacerdotum & monachorum & fidelissima plebs consensu accepit. Quapropter necessarium duxi, hoc primum iudicium meum inserere litteris, vt ostendat, quam iuxta vestram Apostolicam Sedem habeo voluntatem.

Est imbutatio magna prope, beatissime, vni me vobis, & digna amplius dogmata, quae ex beatis & sanctis discipulis & Apostolu Dei praecipue Ianni Petri Apostolorum S. Sedis vestra sunt tradita, & nihil en pretiosius existimare. Neque enim extralimites veniens sancta Ecclesia, consuetudo ignota; sed nuntius pro Dei voluntatem ex tenent vngulum in sancta Catholica Ecclesia, p'oni per tempora sanctissimum Sacerdotum & Patriarche. Nam seipsum praeposuit hu. qui per sacrosanctum & insubabile baptisma sua exiunt peccata, & veram vni essentia Trinitatis locum solum quam (sicut praesentem sum) & discipulo Dei magni & Saluatoris nostri Iesu Christi procedentem, omnium Sacerdotum, & omnium laicorum amplietur carum.

Diuinum enim vera sanctum, & ideo datum Symbolum tridentarium decem & octo sanctiorum Patrum in Nicaea congregatorum adoro & praedico, & Christiani splendore manifestum iudicium esse amonico: Et quinquaginta & centum sanctiorum Sacerdotum in hac v'ris regis vngulum venerabilium Synodo: Similiter & ducentorum Dei amatorum Patrum consentium in Ephesina sacrum: Triginta & sexcentorum reuerentissimorum Patrum & Sacerdotum Synodum sanctam Chalcedonensem v'ris esse & conuenientem & compaginatam scriptis sancti Concilii, ipse ego duxi, alioque decere cognoui. In hu ergo quatuor Synodo sanctis & sacris magnum pietatum praedictatum nosse, & omnium hominum est reposita salute. Eos enim, qui fuerunt vel sunt eiusdem sententiae, & suscipi & amplecti, & vni me cu diligo. Etenim autem eos, qui praeter ista quid sentiant, aut predicent, vel praeterito tempore aliquod conati sunt, a congruorum extores esse existimo. Similiter reclus & re vera religiosissima epistola venerabilis Papa Leonis pro recta fide conscriptam circum amplector & suscipio.

Habebat igitur hanc sententiam circa me vestra beatitudinis sancta fraternitas. Vobis enim manifestum feci, & sub me expressi hac praedico, festinans per omnia eas in b'ique & vestre beatitudinis vinculo charitatis adunari, quas omnino oportet esse v'ritas & inuisibiles & corpus vnum communis Apostolicae Ecclesiae eandemque perpetuo custodire. Quamvis enim circa venerabilium vestram fraternitatem in omnibus sit amor, iubeo perpendere: quia quos vestra Apostolica Sedes condemnans in sacris Dipytibus v'ritas non inuit, eos nec ego inter sacra facta nominari mysteria. Hoc autem & hu notum est, qui a vobis sunt directi v'ri reuerendissimi, id est, Germanus sanctissimus & Ioanni Episcopo, Felix & Disfora diaconus, & Blando presbytero, qui estiam inter secuti sunt ea, quae cum sunt a vobis in iuncta.

Oret igitur vestra sanctitas tam pro me, quam pro subiectis meis Sacerdotibus, vt perpetuo custodiantur, & illam Dei tenentem confessionem, similiter & pro serenissimo Principe nostro, & pro Christianissima Augusta: quia eorum salus communis sanctorum vbi que est Ecclesiarum praesertim firmamentum.

c Extant inter epist. Hormisd.

XXX. EPIDIA. NISI OTIUS. AD HORMISDAM.

XXXI. OTIUS.

XXXII. EPIDIA. EPISC. CON. STANT. II. DEI PRO. FESSIO.

XXXIII. VDM.

XXXIII.

XXXIV.

Epistola ad Hormisd. Papam.

Epistola ad Hormisd. Papam, quae ab ipsis Scythis monachis in publicis locis affixae fuerunt, haec alias ab ipsis fuisse putamus & docent acta thematibus, quae in ipsis omnium ore loquentis Maxenti scriptis adhuc exant.

At quae tanta temeritas atque prociacia & probris efrenis audacia (rogo haec diligenter expendite) pseudo-monachorum itorom fuit, vt cum a sacrosancto Concilio Chalcedonensi verti sunt monachi de fide disserteret, illi eisdem Concilio in omnibus hostes & refracta non solum de fide anti fuerint disputare, sed & de his quae ad eam pertinent sententiam ferre, inferreque contra: cenobis anathema? Vidistis pro monstro Maxentium monachum se fingentem, ad p'ntefecentem Catholicam fidem hacten. cum perinde ac in Pontifice Sed locatum, Obiit vniuerso de fide sancire leges, & inuenerunt in eos quosque anathematis sententias ferre.

Si haec igitur paulo: caritatis a doctissimo atque maxime pio viro Ioanne Cochlezo perueiligata cognitaque fuissent, nequaquam Maxentium inter Catholicos & defensores Catholice veritatis connumerasset, nec improbabiliter ex eius sententia epistolam ad Possessorem tanquam ab aliquo haeretico Hormisd. nomine scriptam, quae vere pia & ab eodem Pontifice scripta monstratur. Sed excusandus vir fama celebris, quod carens citatis Hormisd. epistolis, & aliorum ad ipsum datis, quae ad praesens vsque tempus latuerant in bibliothecis, ab dactis s'is, & oblitae veritate, haud facultatem habere potuit cuncta ex aet'nis disqui tendi.

Interea temporis, cum hanc ad Possessorem Hormisd. Papa epistolam scriberet, cum monachi Scythae iam (vt dictum est.) fugam arripissent, Apostolicae Sedis legem Constantinopoli Romam tenerit fuisse: extant enim ipsius Hormisd. litterae ad Iulium, Iulianum Imperatores ad Hormisd. datae ipsi legatis dicendis tribus, satis indicant, in quibus idem Imperator iustipsum commendatione hac in fine habet d. in praesentibus vobis redemptis v'ris religiosissimis, tam appellandam vestram reuerentiam credidimus, quam commendandam, vt suis orationibus pro v'ro v'ro v'ro v'ro, pro quo in calumini statu reip'nd. Data septimo Id. Julij, Constantinopoli, Vitabano & Basilio VV. CC. Consistibus.

Interea autem dum Romae haec agerentur, Epiphanius Constantinopolitanus Episcopus memor officii, quod iure debitum habeo (vt videmus) suis litteris Hormisda Papa exigebat, nimirum vt litteras & legationem ex mote de sua ordinatione certior redderet ipsum Romanum Pontificem, vt umquo (vt dictum est superius) diligenter impleret: atque primum omnium has obsequi plenas litteras dedit ad ipsum Hormisd. Papam, quibus se dotuit esse Catholicum e.

...in hac parte...
...in hac parte...
...in hac parte...

Alia manu:
...in hac parte...
...in hac parte...
...in hac parte...

XXXV.
...in hac parte...
...in hac parte...
...in hac parte...

XXXVI.
...in hac parte...
...in hac parte...
...in hac parte...

XXXVII.
...in hac parte...
...in hac parte...
...in hac parte...

XXXVIII.
...in hac parte...
...in hac parte...
...in hac parte...

...in hac parte...
...in hac parte...
...in hac parte...

XXXIX.
...in hac parte...
...in hac parte...
...in hac parte...

XL.
...in hac parte...
...in hac parte...
...in hac parte...

XLI.
...in hac parte...
...in hac parte...
...in hac parte...

XLII.
...in hac parte...
...in hac parte...
...in hac parte...

DYOCESITANA COMITRIVERENSIS.

XXXIX. SYNODUS CONSTANTINOPOLITANA.

XL.

XLI.

XLII.

BPALTO.

Handwritten notes and signatures in the right margin, including the word 'SYNODUS'.

XLIII.
LAVD IX
EPISCOPII
CONSTAN
TINOPOLITANI

XLIII.
LAVD IX
EPISCOPII
CONSTAN
TINOPOLITANI

b. Epist. 43.

XLIII.
LAVD IX
EPISCOPII
CONSTAN
TINOPOLITANI

c. l. Tr. 3.

XLIII.
LAVD IX
EPISCOPII
CONSTAN
TINOPOLITANI

XLIV.
LAVD IX
EPISCOPII
CONSTAN
TINOPOLITANI

XLIV.
LAVD IX
EPISCOPII
CONSTAN
TINOPOLITANI

d. Pres. 28.

XLIV.
LAVD IX
EPISCOPII
CONSTAN
TINOPOLITANI

XLV.
LAVD IX
EPISCOPII
CONSTAN
TINOPOLITANI

XLV.
LAVD IX
EPISCOPII
CONSTAN
TINOPOLITANI

XLVI.
LAVD IX
EPISCOPII
CONSTAN
TINOPOLITANI

XLVI.
LAVD IX
EPISCOPII
CONSTAN
TINOPOLITANI

XLVII.

XLVII.
LAVD IX
EPISCOPII
CONSTAN
TINOPOLITANI

XLVIII.

XLVIII.
LAVD IX
EPISCOPII
CONSTAN
TINOPOLITANI

XLIX.

XLIX.
LAVD IX
EPISCOPII
CONSTAN
TINOPOLITANI

XLVII.
LAVD IX
EPISCOPII
CONSTAN
TINOPOLITANI

XLVIII.
LAVD IX
EPISCOPII
CONSTAN
TINOPOLITANI

XLIX.
LAVD IX
EPISCOPII
CONSTAN
TINOPOLITANI

L.
LAVD IX
EPISCOPII
CONSTAN
TINOPOLITANI

L.
LAVD IX
EPISCOPII
CONSTAN
TINOPOLITANI

chiani molestant. Subicit & detinet in his nominibus defundorum Episcoporum. In fine autem hæc habet: *Ostendat ergo tuum Apostolatum, quod Petro successit Apostolo: quoniam Dominus à vobis, repete sionem pelleribus, exaltatum est uniuersum salutem, qui poterunt esse salui firmitate concordia. Nos etenim, finis capituli de quibus scripta sunt scriptura, vltra non patiemur à quocumque controuersum religionis in Republica nostra moueri, nec sanctitatem vestram conuenit audire superflua concertantes, hæc ipse per eosdem legatos (ut distinximus) à Synodo missis, quibus addita est legatio Imperatoris.*

LX.
LEGATIO AB ECCLESIA THESSALONICENSIS AD ROMANUM PORT.
Praeter duas has recentissimas legationes, alteram à Synodo & Epiphano Episcopo Constantinopolitano, alteram vero à Iustino Imperatore ad Romam, Pontificem missis, tertia accessit ab Ecclesia Thessalonicensis Romam destinata legatio, qua Dorotheum eius civitatis Episcopum, apud Romanum Pontificem de nefandis sceleribus superius anno perpetratis aduersus legatum Apostolicum excusaret, est mentio eius legationis in Epistola Hormisdæ ad Epiphanium Constantinopolitanum Episcopum, cum sit, eam decretam esse ordinationem Iustini Imperatoris. Quod enim Iustissimam expositionem audisset Romani Pontificis & legatorum de malis perpetratis contra Ioannem legatum Apostolicæ Sedis & alios, per eandem legationem publicam voluit ab eadem Ecclesia Hormisdæ Pontifici satisfieri. Sed & ipse Dorotheus Thessalonicensis, tamquam inamnia à nefario sacrilegio perpetrato, has executionis plehas non erubuit scribere literas ad ipsam Hieronymum Papam, quem decussit magis veniam illidem precari: quæ sic se habent, petinde ac essent incoercibili hominis:

Sanctissimo ac beatissimo Patri ac ministratori Hormisdæ Dorotheo in Domino salutem.
Propositi nostri & orationis summu studium, per omnia beatissime & ter beate Patris, & scribere frequenter ad me sanctissimos, & mutua mereri colloquia: & nullo tempore exortem me ab huiusmodi litteris esse concedere. Quoniam igitur manifeste cognovimus sancti acres vestras perturbare, & scio proculdubio vos in omnibus esse perfectos, & quia nihil sine iudicio audire possitis, nec vili penitus vestrum animum accommodare: & ut non amplius per incertitatem largiri tempus videar illis, quibus nihil quidem à nobis lesi sunt, sed sine causa & superflua diuersum nos armati sunt: Deo tamen & vestre satisfactioni sanctitati, qui pro Ioanne viro reuerendissimo Episcopo, qui paulo ante à vestra venerabili corona directus est, prædestinatus me periculo, & interitu saluavi, & meam pro eius scio me obiectis animam, & hoc ostendit vestro, & ex his, qui quamquam per meam absentiam accerrime videntur esse dolenti.

LXII.
Et quid longo sermone opus est vti? cum vobis omnia Dominum Deum nostrum Iesum Christum patere & satisfecere possit, quia & quando cognovimus vos ad Apostolicæ Sedis præsalutem advenisti, commone gaudium totum mundi esse viduisti. Ab illo enim tempore hoc ipsum scribens ad vos: quantam ad me, quicquid ad honorem & satisfactionem vobis & Apostolicæ Sedis pertinet, nihil prætermisi, sed nec prætermisero. Paulo post autem scripti per venerabiles, annoente Domino Iesu Christo, quia hæc ab exordio mihi sunt excogitata, & quando Dominum Deum tempus dedit ad effectum hoc sum perdidici. Omnem iam vestra sanctitatem in Christi fraternitatem ego quoque & mei plurimum salutatum. Quod autem Hormisdæ Papa receperit, accipe c.

Hormisdæ Dorotheo Episcopo Thessalonicensi.
Considerantes tuæ fraternitatis Ecclesiam ante præteritum mala discordia olim cum Sede Apostolica præcipua fuisse charitatis continentem, te super pacis redditu esse credendum salutarem. Sed quia quos prævenire debuerat, sequi etiam rem rari, non leviter pro fraternitatis tuæ dilata correctionem ingenitum tarditate. Scribis enim acres nostras eximiam sceleris atrocitate turbatas, vltimam usque ad nos tantum detestabilem ferre percipere, & non tunc Orbe Christianum mentibus tam dolendum, tam execrabile factum nunciare, ut qui te innocentem nascitur, à Christianitatis simul credam te amittere denique, in qua enim mundi parte immunitati tuum invidiam non &

Catholicam contristat Ecclesiam, & horrentum prava vota lætissat? Quos à dilectionis tua conscientia (sunt litteris nostris) ostendi cupimus aliena. Quid enim votu nostris magis convenit, nisi ut redire ad pacem Catholicam volentes Episcopos, à crudelitate & criminali contingat semper innocens comprobari? Excepimus igitur, si non desina fraternitatis tue veritate Deo nosa profusa, ut & læti sceleris à te repella invidiam, & in reconciliationis fide tandem eorum, qui reuerti sunt, sequere exempla. Data quarta Kalendas Nouembrii, Eusebio F. C. Consilio, hæc ad Dorotheum Hormisdæ: qua etiam die extat eisdem epistola ad Iustinum reddita delegatoris ab eo decepta tarditate, est eius exordium à Deo nescia Trinitate Deum nostris, &c.

Quid vero præterea decreverit idem Pontifex de eadem Thessalonicensium causa, non apparet, nisi quod de ea meminit in epistola ad Epiphanium Constantinopolitanum Episcopum verbis istis: De Thessalonicensium, quorum ad nos legari sub dementissimi & subditissimi Principi filii nostri ordinationem venimus: ne quis omnino credamus, nosse nos volumus, secundum hoc: quod Dominus Iesus Christus inspirante placuit, causam omnem nostri dispositione tractandam. Hæc de his Hormisdæ: qui prædictus Apostolico thro, ius reddens uniuersis Episcopis ad eum vaditque confluentibus legationibus iudicem populum, & auxilium aduersus oppressores imploratum, hoc eodem anno eundem Epiphanium Constantinopolitanum litteris compellat ob Episcopos Orthodoxos suis sedibus ab hæreticis spolatos; nec dicitam Ecclesie pace, ipsi adhuc ab Ecclesiis quæ in reditur extortes, occupatis illis ab Episcopis, quæ in loca eorum iustitiam erant. Illi igitur, quoniam professi essent Catholicam fidem, ne ab Ecclesiis, quas obtinuerant, expellerentur saure potentium, ad defensionem opinionum accurrerunt: qui pro fide cum plures in hanc diem ea de causa litteras conscripsisset, nec quicquam proficisset, habet patens miseris sedibus suis abire vacuos, quos tædæ fidei confessorum fecerat Apostolicæ Sedis communiione Catholicos; pro fide paulo acriter scripti (ut dictum est) ad Iustinum Epiphanium Constantinopolitanum Episcopum, huiusmodi litteras:

Hormisdæ Epiphano Episcopo Constantinopolitano.
Opportuit quidem fraternitatem tuam, divini contemplationis indigui atque charitati nostre respiciam, Iustinum, Thomam, & Nicostatum fratres & Coepiscopos nostros, postquam in sanctam communionem nostram recepimus, ad divina secum mysteria inconsulenter admittere, atque ad Ecclesiam fidei, à quibus eos discordia error excluderet, pro pacis nostre plenitudine reuocare: ut vniuersos, quem post amorem multa curricula per totum Orbem sui Deum reseruant Ecclesiam, nulla voluntatum præsertim dissentia legeret. Sed quia rem tam gratam & Patrum statum venerabilibus congruentem quousdem tarditatem contigit non usque efflari, vnde etiam ad defensionem fraternitatis tuæ nos scripsisse meminimus; hortamur, ut lætitiam, quam de damnato præteritis dissensionis errore percipimus, in nullo iterum discrepantium numerorum causa contristet.

Et enim nulli videtur vos noscum pleno communicare mentis, scilicet fidei, qui noscum communiunt, à vestro consorcio segrati, in aliam certe videmus pacem recipere, qui pacis desiderii præcepta complecti. Quicquid enim in illorum suscipienda communione moti sumus, quodammodo de nostræ reconciliationis deturbatis. Et presudendum est, frater charissime, ne si Ecclesiarum nostrarum tandem desuper indulta concordia ab his exordium sumat exemplum, & religionem veneranda regule, à Apostolica Sede auferri si immunita (quod absit) per orientum partem diuisa, quam resistita videtur. Hæc Hormisdæ. Erat Elias Episcopus Cæsareæ Cappadocie, cuius Sedem alius occupauerat, ut ex litteris & Iustini apparet.

Hoc item anno, cum vbiq; Eutyriana hæreticis damnata, et, potestateque Eutyriani hæretici ad Ecclesiam Catholicam passim reuocarentur: relatum est ad Iustinum Imperatorem, accidisse quid in Syria, quod Orthodoxis haud mediocrem constulit iniuria. Quod enim

LX.
LEGATIO AB ECCLESIA THESSALONICENSIS AD ROMANUM PORT.

Hormisdæ
epist. 77.
in fin.

Est autem
inter Hormisdæ
epist. 77.
tom. 1. epist.
Rom. Pont.

LXI.
DOROTHEI
EPISCOPI
THESSALONICENSIS
EPIST. AD
HORMISD.

LXII.

Hormisdæ
epist. 70.
in fine.

Quid Hormisdæ
epist. 70.
ad Dorotheum.

Est autem
inter Hormisdæ
epist. 77.
in fine.

Hormisdæ
epist. 77.

Hormisdæ
epist. 69.
in fine.

Est autem
inter Hormisdæ
epist. 77.
in fine.

LXVI.

Est autem
inter Hormisdæ
epist. 77.
in fine.

LXVII.

Ecclesiastici
Theod. Rec. 28. PAP. 7. 520.

sub eadem nocte transfugeret. Et quid de Germano Episcopo ageretur agnosceret & indicaret. Factumque est & reverendissimi yvoni Germanum Episcopum, qui nullus fuerat, tam desponsum reperit. Et regrediens subleuaret eorum eodem momento fuisse illum uisum, quo vir Damianus eum cognouit a consensu. haecenus de S. Germano triumpho Gregorius, contrigit autem eius ad Deum transitus tertio Kalendas Notembris, qua die aurica celebrata in Ecclesia eiusdem memoria colitur. Porro haec longe postea contigerunt: nam (ut suo loco ostendetur) nondum hoc tempore S. Benedictus in Cassinum montem migrat.

IESU CHRISTI
Annus 521.

HORMISD. PAP. IUSTINI IMP. 4.
ANNUS 8. THEODORICI REG. 29.

C. I.
IUSTINI-
NI CON-
SYLATI
EVM EDI-
TIONE MY-
SERIAL.

VI sequitur quingentesimus vigesimus primus Christi annus factus redditur. Consulari Valerit, quem dedit Occidens, & Iustinianus Oriente a Iustino Imp. creati. Roma ahero, altero Constantinopoli gaudente. Celebrato in sui adione Consularis Iustinianus munificenti, se quo Marcellinus ita habet in Chronico: *Famosissimum hunc Consularium Iustinianus pro Consulari omnium Orientalium uisitationis ualuit: non dicente e-
trogata octo soliderum sesteria liberalitate Consulari profusa munificenti in populam, inque spectacula, sine spectulorum machinam distributa sunt. viginti leones, triginta pardos, ede-
peru alii serui in amphitheatro simul exhibuit: numerus praeterea, phalaris quoque in Circo caballus iam desuato quoque imperitius auerit. Una idem axat uisusque mappa insensum totum denegata. huc Matcellinus. Licet autem glad-
atorum dempta fuerit cuncta spectacula, retenta ta-
men ea fuerit in uentatione ferarum. & pugna cum bestias ad humanitate uentis aliena, multo magis uero a Chri-
stiana religione abhorrentia, dum diceret a bestis homi-
nibus, & deinde pro Christi sanguine corpora sanguinem fundere cernerentur, ut que in populi ederetur insanum oblectamentum, quod ad mouendam laetum ac com-
modarum potius uidebatur. In detestatiouem uero hu-
miliemodi crucientorum spectaculorum extat Theodo-
rici Italicae Regis epistola ad Maximam, qui post annum I. sequentem Consul creatus est: dicimus de ea suo loco. Sed iam signato Consularibus anno Ecclesiasticum re-
rum eodem anno gestarum narrationem aggrediamur. Qui anno superiori ab Epiphasio atq; Synodo habita Constantinopoli, nec non ipso Iustino Imp. missi sunt (ut uidimus) Romam legati, duntaxat ab Hormisda retenti sunt, nempe integra hyeme, sepe auditi, & de petiti-
onibus, quas una cum literis ingererant, differentes, om-
ni probationum genere comiti, atq; etiam perusu, haud indigne de illis ab eodem Populice uulere animo, vel a superba mente manare, sed potius e puro fure do-
ctine fonte per maiorum traditionu litigiu. ipso Hormisda sepius illud Apostolicum incalcanat a: *Non possi-
mus aduersus ueritatem, sed pro ueritate.* ostendente plaxe, tantam Pontificiam potestatem non ad destructionem, sed ad re-
edificationem uersalis Antistiti, eisdemque praefecto dispensatori mysteriorum Deum ex sententia eiusdem Apolloli, inter dispensatores illud potissimum requi-
ratur, ut fidelis quis inueniant. Sed tanta morte, penes quem erat summa totius Imperii, Iustinianus Consul im-
patients, haec iteras ad Hormisda perbreues literas de-
dit, & quibus eorum redium accelerandum esse rogauit.*

II.
RETTENTI
LEGATI
HORMIS-
DAE ROMAE.

III.
ELEGANT
CIVIS
HORMIS-
DAE.

Diligenter Apostolatus reser cognouit, quanto solacior situm reser seruiquum imperaret, iniqua summo ab initio. Numquam cessatum agere, qua perueniant ad firmamentum religionis diuinae. Pro qua et nuper etiam reuerendissimi sacer-
dotes Romae doctissimi, ut integram componeret de capitulo, quibus ad ea delicta uerteretur. Sed postquam qua dissi-
das prouenerit, ut minime speraretur haecenus ea, qua uidebat

est lenissima, Saluantes ergo uestram reuerentiam, petimus, ut nulla prebeatur occasio, qua de tua quisquam possit ambigere uoluntate, sed habentes pra oculis iudicium mansueti in superna, mada hominum sequebantur de quomodo haecenus Iustinianus.

Qui licet ex fidei Catholicae ardore sit iure laudandus; dum tamen plus quam par est homini laico, a se proposita, ex sua ipsius sententia optat sibi cuncta quam celeritate a Romano Pontifice definit, parat sibi in eius ad lapsum focum, in quam miser eam uirque negligens, ad uia finem, dum sine consilio currit, praecipit demum incurrit. Religio ne hecitas curat, est ex Gregorii Theologi sententia inferenda. Hae igitur primam hic tibi consideranda proponimus lectore, ut primos gressus suspicias, quibus pedentem intrat in mortem, cum uidelicet quis nouitati aditum facilem parans, a uetustate recedit: immo uero enim sui propositi Iustinianus, cum aduersus monachos Scythas ad Hormisdam Pontificem scriberet, nihil nouitati concedendum esse, fuerat (ut uidimus) contentus: mutatus sententia, nouum quippiam caput, auctoritate tamen Apostolica Sedis Iularet. Sic Principibus omnibus in ore cordeque Paphia Principis illa sententia: *Per uiam stetit in dextero: in ecclesia benedicam te Domine.* ne uel pedem uincam a linea recta quous praetereu delectat sed ingiter, quod monet (Aphera a) de feminis antiquis interrogant, & intelligant se Dei esse subditos sacerdotum. Sed iam rerum gestarum seriem proficquamur.

Ab soluti igitur legatorum negotiis, ad que tractanda uenerant: hinc transacta iam placido quoque appropinquante, cum nauigationis tempus reddidit uicte-
torum, idem, qui missi fuerant Romam legati, ab Hormisda Papa dimissi, a secesserunt ab Urbe reuersi: Constanti-
nopolim: iis ad eos, a quibus acciperat idem Pontifex literas reddidit. At quoniam ille, qualescunq; etiam essent argumentis, quae anno superiori ad Hormisdam Papam missae sunt, ab Oriente uentum, quae suo loco superius dicta sunt, me in uis debeat: impetium illis, ut praeter nomen Accacii, & praecipuorum nominatorum haecitorum, quae omnino fuerunt a Diophysis abra-
denda, reliquorum, qui communicatione ipsorum pol-
luti essent, permante sine uentur, sed praefertim summa importunitate a populo, in quibus et inge-
stus fuisse diuinus, ut dici omnino debet: Iesum Christum crucifixum uinum de Trinitate. Sed & in memori-
am reuocata, quanta ista fuerint petita & exopta dili-
gentia atque licentia, quodque literis illis me grauis-
simis incalcanat, tot arietibus Romani Pontificis tentata constantia, ut impossibile potuisset uigere, non flecti, & cuncta petentibus non indulgere, haec inquam omnia sibi sunt memoriam recolenda, quo ea, quae dicenda erunt, cum fuerit assensus, magis magisque mireris.

Hormisda igitur cum ad Synodum, tam ad Epiphasianum Constanti inopitatum Episcopum, nec non etiam ad Imperatorem epistolas, hoc anno reddidit festo nono Kalend. Aprilis: extant quidem ipse: nos uero ex sepe res tantum reddemus, quatum duae sunt ad Iustinianum datae, una uero eademque nouissima ad Epiphasianum. In alterum autem illatum altera, quam ad Iustinianum dedit Hormisda, in eo uersatur primum, ut commendat pietate: Imperatoris ob munus legationis impessum, in ex uero responsonem ad ea, quae petierat Imperator, ut reciperetur ad communionem illi, qui damnato Accacii nomine, reliquorum, qui ei communicauerat: Episcoporum, nominis. In Diophysis retinetur, subiciit: & de illa adeo uersitata quoniam pertractat, nam unus de Trinitate in carne passus dici debet: Sed ipsum ad Iustinianum epistolam audiamus, quae sic se habet:

Sic quidem, reuerentissimi Imperator, clementiam tuam con-
scientia boni operi tantum esse contentam: nec in his que pro Catholica Ecclesia uirtute dispositi, hominum laudibus indige-
re, & magis studij gloria non digna remuneratione uisescat. Quanta est enim circa cum uisum summa praecium, cui cen-
tote terrarum regna committit? Cum eo uerba sine blandimen-
ta adulationis suscipiunt, qua humilitas detulerit imperantibus.

Et alius

IV.

... ad quem primum dispo-
... re contra saltem
... quam pro sua
... latorum impetu? Iustinianus
... d'alfano Dei populo, in
... Domini placere? in
... plet, nam quomodo
... Duo eximio elegit
... parti esse uictis
... tuam uolo saltem tui
... pro sententia uoluntate
... potestatem habere, sed
... ter incita iam? quae
... per uisum praedictum
... traxit.
... Non parum habet, sed
... Chalcedonensis synodus
... non religiose uisita
... Iustinianus aduersus
... d'alfano Iustinianus
... inuicta iura, tam
... d'alfano. Pro quo
... hae, quae d'alfano inuicta
... d'alfano aduersus Iustinianum
... ad uisum manum
... d'alfano in uisum, quae
... d'alfano in uisum.

V.

... ad quem primum dispo-
... re contra saltem
... quam pro sua
... latorum impetu? Iustinianus
... d'alfano Dei populo, in
... Domini placere? in
... plet, nam quomodo
... Duo eximio elegit
... parti esse uictis
... tuam uolo saltem tui
... pro sententia uoluntate
... potestatem habere, sed
... ter incita iam? quae
... per uisum praedictum
... traxit.
... Non parum habet, sed
... Chalcedonensis synodus
... non religiose uisita
... Iustinianus aduersus
... d'alfano Iustinianus
... inuicta iura, tam
... d'alfano. Pro quo
... hae, quae d'alfano inuicta
... d'alfano aduersus Iustinianum
... ad uisum manum
... d'alfano in uisum, quae
... d'alfano in uisum.

VI.

... ad quem primum dispo-
... re contra saltem
... quam pro sua
... latorum impetu? Iustinianus
... d'alfano Dei populo, in
... Domini placere? in
... plet, nam quomodo
... Duo eximio elegit
... parti esse uictis
... tuam uolo saltem tui
... pro sententia uoluntate
... potestatem habere, sed
... ter incita iam? quae
... per uisum praedictum
... traxit.
... Non parum habet, sed
... Chalcedonensis synodus
... non religiose uisita
... Iustinianus aduersus
... d'alfano Iustinianus
... inuicta iura, tam
... d'alfano. Pro quo
... hae, quae d'alfano inuicta
... d'alfano aduersus Iustinianum
... ad uisum manum
... d'alfano in uisum, quae
... d'alfano in uisum.

VII.

... ad quem primum dispo-
... re contra saltem
... quam pro sua
... latorum impetu? Iustinianus
... d'alfano Dei populo, in
... Domini placere? in
... plet, nam quomodo
... Duo eximio elegit
... parti esse uictis
... tuam uolo saltem tui
... pro sententia uoluntate
... potestatem habere, sed
... ter incita iam? quae
... per uisum praedictum
... traxit.
... Non parum habet, sed
... Chalcedonensis synodus
... non religiose uisita
... Iustinianus aduersus
... d'alfano Iustinianus
... inuicta iura, tam
... d'alfano. Pro quo
... hae, quae d'alfano inuicta
... d'alfano aduersus Iustinianum
... ad uisum manum
... d'alfano in uisum, quae
... d'alfano in uisum.